

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 2. Aprilis. De S. Francisco de Paulo. Hic erit verè maximus, qui verè est
minimus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

& valoris; sed quia nos inde etiam plus adhibemus animi ad roborandas virtutes, quæ tantæ Matri offerantur & placeant. Neque enim illa minutis virtutibus delectatur sed veris & solidis, non ore, non suspiriis, non hic fufus dantaxat precibus exoratur, sed generoso conflictu cum vitiis, sed constanti castitatis cura, sed in victa salutis comparandæ sollicitudine: cum alioquin nisi precibus adjungantur opera, *Vox quidem vox Iacob est, sed manus manus sunt Esau.* In die Virginis sacro, vox quidem vox Iacob est, sed in aliis diebus, manus manus sunt Esau. In templo quidem vel dum orat, vox Iacob est; sed dum aliis vacat mu-

Gen. 27.

Die 2.
Aprilis.

DE SANCTO FRANCISCO DE PAULA.

FUNDATORE ORDINIS MINIMORUM.

Ego Minimus in domo Patris mei. Iudicium 6.

VERITAS PRACTICA.

Hic erit verè maximus, qui verè est minimus.

RATIO EST, quia qui maximam in hac vita gratiam seu charitatem, & parem in alia gloriam consequetur, Hic erit verè maximus.

Sed qui verè est minimus, maximam gratiam & gloriam consequetur.

Ergo hic erit verè maximus.

I. PUNCTUM.

QUÆ duæ sunt in domo Domini seu in Christiana familia maximè commendatæ virtutes, humilitas & charitas, ea ambæ præ cæteris eminent in sancto Francisco de Paula, Fundatore sanctissimi Ordinis PP. Minimorum. Humilitas quidem tanta, ut se suosque omnium MINIMOS & dici & esse veller: Charitas verò tam sublimis ut unum Deum respiraret, unum cum ab omnibus diligendum veller, unam charitatem in ore haberet, in corde gestaret & in opere exerceret. Hæc videri possunt fufus in eius vita, indeque collegi quo sanctitatis & gloriæ pervenerit, eum gloria respondeat charitati, sive gratiæ, & gratiæ humilitati, unde eruitur hæc universalis veritas valde practica & valde ex-

neribus, manus sunt Elau.

Perge ulterius hanc prosequi perversitatem, & ingemisce tuis animi desultoriis levitatibus. *Vir duplex animo inconstans in omnibus Iac. 1. viis tuis.* Vide potius ne dimittas legem Matris Prov. 1. tua.

Vide in 3. parte, Die 24. Iunii, ubi ad hæc verba quæ in nativitate S. Ioannis Baptistæ dicebantur, *Qui putas, puer iste erit, hæc exhibetur veritas.*

Sicut prima & puerilis ætas index est securitæ vitæ præsentis: ita hæc vita præfens iudicium est futuræ post æternitatis.

pendenda: *Hic erit verè maximus qui verè est minimus.*

Ratio quæ afferitur est evidens quoad omnes suas partes, nec tanta eget probatione ad intellectum, quanta cõsideratione ad voluntatè & affectum. Quid enim clarius ex principiis nostræ religionis quàm quod prima propositione dicitur, qui maximam in hac vita gratiam seu charitatem, & parem in alia gloriam consequetur, hic erit verè maximus? Nam cum vera magnitudo rei alicujus sit in commensurata proportione ad suam regulam, moralis autem nostræ magnitudinis nulla sit alia regula certior quàm charitatis & gratiæ sanctificantis pro hac vita, & gloriæ beatificæ pro alia; certè qui plus hinc gratiæ & plus in celo gloriæ consequetur, hic divino & humano iudicio dicitur major. *Sic inter natos mulierum non est major Ioanno Baptista, quia nullus est gratia sanctior. Sic excellentiorem dicit Apostolus viam charitatis, quia nihil est excellentius ad promerendam gloriam, cuius semen est gratia, & via certa charitatis. Sic denique patris sanctus Augustinus, quod tota subtilissimè quanta quanta est scriptura, continetur ille tenet, & quod patet & quod latet in divinis eloquiis, qui charitatem tenet in moribus. Hinc ille aptè qui orabat, o veritas Deus, fac me unum tecum in charitate perpetua.*

Incipit

L. 1. de Tadet me sape multa legere & audire, in te est totum quod volo & desidero. 3

melius est ut dicatur tibi ascende huc, quam ut humiliteris coram principe? SUPERBVM sequitur humilitas, & humilè spiritu suscipiet gloria.

Prov. 25. Ibid. 29.

II. PUNCTUM.

III. PUNCTUM.

SED qui verè minimus est, maximam gratiam & gloriam consequetur. Verè minimus dicitur, qui exemplo sancti Francisci se infra omnes alios demittit, qui quo plura & maxima bona facit, eò se magis etiam humiliat, quia se Deo videt magis obstrictum, & cum tam multas recipiat gratias, quibus forte alius fidelius uteretur, timet sibi ab ingratitude & negligentia; qui denique quæ Dei sunt, Deo reddit, nempe gloriam & honorem totius boni, sibi autem, quæ sua sunt, perpetuò repræsentat, nempe nihilum & peccatum, dicitque cum Propheta Daniele: Tibi Domine iustitia nobis autem confusio faciei.

ERGO hic erit verè maximus, qui vere est minimus.

Quia hic maximam assequetur gratiam & gloriam in quibus vera est magnitudo. Erunt novissimi primi, & primi novissimi. Sic HONORABITUR quemcumque voluerit Rex honorare. Vult autem humilem & solum humilem. sola est humilitas qua exaltat, inquit sanctus Bernardus, sola qua ducit ad vitam: qui aliter vadit, cadit potius quam ascendit. O perveritas, ô abusus filiorum Adam, quia cum ascendere difficilem sit, descendere autem facillimum, ipsi & leviter ascendunt, & descendunt difficilius, parati ad honores, ad celsitudines graduum Ecclesiasticorum ipsi etiam Angelicis humeris formidandas. Sic & graviter sanctus Basilius: Hac est hominis sublimitas, hac gloria & magnificentia, verè cognoscere hoc, quod magnum est & illi conglutinari, ac gloria à Domino gloria querere.

Matt. 20. Esther 6.

Serm. 2. de Asc.

Hom. de Humil.

Lib. 10. Epist. 84. ad Demet.

Talis autem maximam consequetur gratiam & gloriam, quia sic Deus exaltat humiles, ut promisit; sicut enim Deum maxime honorant humiles, ita eos Deus, ut habet Sapiens: Quando magnus es, humilia te in omnibus, & coram Deo invenies gratiam, quoniam magna potentia Dei solius, & ab humilibus honoratur. Sic aptissimi sunt ad Dei dona recipienda, quia seipsis vacui non ad inanem gloriam, non ad propriam commoditatem & jucunditatem, sed ad unam Dei gloriam, illa recipiunt & referunt. Deus enim cum sit ex se propensissimus ad dona sua conferenda, hoc uno impeditur nobis ea cõferre largius, quòd iis abuteremur, unde quo humiles procul sunt ab illo, gratiarum abusu eò propius disponuntur ad earum receptionem. Refugit natura vacuum in quo nihil operatur: At gratia, qua non sunt, eligit, ut qua sunt destruat. NON solidum sed inane & cavum intrinsecus facies illud, sicut in monte monstratum est, nempe altare. Sic Denique præcessit in Capite ut quantum te humiliavit Dominus, tantum & exaltatus fuerit, unde necesse est, ut id sequatur in membris, quemadmodum ipse toties in Evangelio dixit: Volo ut ubi ego sum, illic sit & minister meus, qui scilicet mecum fuerit humiliatus, mecum erit in gloria. Unde Apostolus postquam de humiliato Christo Iesu: Propter quod, inquit, & Deus exaltavit illum. Et alibi: Eum autem qui modico quàm Angeli mereratus est, videmus Iesum, propter passionem mortis, gloria & honore coronatum. SIC ponit humiles in sublime. Nonne

De necessaria verò conjunctione charitatis & humilitatis sic præclare sanctus Ambrosius, postquam ex Apostolo retulit charitatè esse patientem, non inflari, non esse ambitiosam; Inflatio ergo, inquit, & ambitio possunt destruere charitatem, possunt evacuare martyria: huic autem ruine nihil subvenit, quia aut difficile peccatum suum superbus agnoscit, aut etiam si intellexerit non currit ad medicum. Hunc autè pestilentia flatum spiritus vera humilitatis & vera charitatis excludit. In nullo enim hæc virtutes ab invicem dividuntur, & ambarum tam indifferetia connexio est, ut, qui in una earum construitur, simul utraque potiat. Sicut enim parens charitatis est humilitas, ita parens humilitatis est charitas. Et si illa recolamus qua sine bono charitatis infructuosa esse Apostolus destituit, invenimus eadem similem habere charitatem, si eis humilitas vera defuerit. Quom enim fructum habebit aut cum inflatione scientia, aut cum humana gloria fides, aut cum jaclantia largitas, aut cum elatione martyrium?

Hæc fructuosè omnia, sed illud aptissimè, quod ait unum quodammodo totum constari ex duabus partibus, charitate & humilitate. Illudque est, quod scripsit sanctissimus Cebennensis Episcopus, humilitatem nihil esse

Dan. 9.

Eccles. 3.

I Cor. 1. Ex. 27.

Vide Ephes. 4.

Joan. 17.

Hebr. 2.

Job. 5.

nisi charitatē demissam, sicut charitas est ipsa humilitas exaltata. Sicque in sancto Francisco de Paula rectē utramque virtutem sic ad unam reduxeris, si dicas humilitatem ejus nihil nisi charitatem nihil nisi ipsam humilitatem impletam & ascendentem. *Vade & pe-te tibi vasa vacua non pauca*, qua sacra replentur oleo. *Spiritus vobis & vitam reddet sicut nunc vosmetipsos despiciitis. SVSCIPIAT de pulvere egenum & de stercore erigit pauperem, ut sedeat cum principibus. QVIA hac dicit excelsus & sublimis habitans aternitatem & sanctum*

nomen eius in excelsis & in sancto habitans & cum contrito & humili spiritu: ut vivificet spiritum humilium, & vivificet cor contritorum. divina planē verba.

Vide plura passim de humilitate, ac præserim in hac 2. parte, hebdomada 4. Quadragesimæ, Ubi hæc inter alias sat conformis jam expositæ veritati veritas demonstratur:

Quò quis inferior est in ordine hominum, eò superior est in Christi ordine.

Die 25.
Aprilis.

DE SANCTO MARCO EVANGELISTA.

Similis factus est Leoni in operibus suis. 1. Macch. 3.

VERITAS PRACTICA.

Fortioris est animi, non vinci à bonis blandientibus, quam ipsa vincere mala terrentia.

RATIO EST, quia ubi reperitur major conflictus & difficultas, tum fortioris opus est animi. Sed major est conflictus & difficultas cum bonis blandientibus quam cum malis terrentibus. Ergo fortioris est animi, non ab illis vinci quam ista vincere. Quod tamen pauci putant.

I. PUNCTUM.

L. 1. contra Iovinianum.

NON frustra sanctus Marcus comparatur Leoni, neq̄ propter eam tantum causam quam refert sanctus Hieronymus, quia suum Evangelium inchoat à voce Clamantis in deserto, parate viam Domini rectas facite semitas eius; sed quia, ut dicitur de Iuda Machabæo, *Similis factus est Leoni in operibus suis*. Fuit enim excelsus & generoso animo in superandis quibusvis difficultatibus: quod vel maximè patuit in ea vitæ forma quam Alexandria instituit & omnibus Christianis servandam persuasit, ut refert idem sanctus Hieronymus. *Assumpto*, inquit, *Evangelio, quod ipso consecerat, porrexit in Egyptum & primus Alexandria Christum annuntians, constituit Ecclesiam tanta doctrina & vita continentia, ut omnes Sectatores Christi ad exemplum*

L. de script. Eccles.

sui cogeret. Denique Philo disertissimus Iudaorum videns Alexandria primam Ecclesiam adhuc Iudaizantem, quasi in laudem gentis sua librum super eorum conversatione scripsit. Et quomodo Lucas narrat Ierosolyma credentes habuisse omnia communia, sic & ille quod Alexandria sub Marco fidei Doctore cernebat, memoria tradidit.

Hoc ipsum Cassianus Collator sic religiosè commemorat. *Qui à beata memorie Evangelista, qui primus Alexandrina urbi pontifex præfuit, normam suscipere vivendi, non solum illa magnifica retinebant, qua primitus Ecclesiam, vel credentium turbas in Actibus Apostolorum legimus celebrasse, multitudinis scilicet credentium erat cor unum, &c. verum etiam his multò sublimiora cumularant; etenim secedentes in secretiora suburbiorum loca, agebant vitam tantò abstinentie rigore distractam, ut etiam his, qui erant religionis externa, stupori esset tam ardua conversationis eorum professio.*

Hoc igitur tam arduum vitæ institutum ut aggrederetur sanctus Evangelista, ut proponeret, ut persuaderet suis, & ad scèlicem tandem exitum perduceret, nonne oportuit eum generosam Leonis indolem esse imitatum. *Qui, ut ait Sapiens, ad nullius parvit occursum? Quot enim difficultates, quot pericula, quot obices nò occurrerunt contra tale propositum: quæ omnia in victus Marci animus superavit: Ipsa certè vivendi ratio, cujus erat Author aut certè promotor & exemplar, cum tota fuerit in conti-*

2. In sit. c. 5.

Prov. 30.